

ÚNOR

POSTNÍ DOBA V JUBILEJNÍM ROCE MILOSRDENSTVÍ

V minulém farním listě jsme věnovali pozornost Jubilejnímu roku milosrdenství ve vztahu k Matce Boží, která je matkou milosrdenství. Nechali jsme se zaujmout jejím láskyplným pohledem na každého z nás a jistotou, že se můžeme spolehnout na její stálou ochranu na cestě k nebeské radosti. Podnětem k těmto úvahám je bula vyhlášující mimořádný Svátý rok Milosrdenství Misericordiae Vultus.

V 17. článku této buly jsou další užitečné podněty, které se týkají postní doby v prožívání Božího milosrdenství.

„Postní doba tohoto Jubilejního roku ať je žita intenzivněji jako velká příležitost ke slavení a zakoušení Božího milosrdenství. Kolik stránek Písma lze meditovat během postní doby, abychom objevili milosrdnou Otcovu tvář! Slovy proroka Micheáše můžeme také opakovat: Ty, Pane, jsi Bůh, který odpouštíš nepravost a promíjíš hřích, netrváš na svém hněvu, ale máš zálibu v milosrdenství. Ty, Pane, se vrátíš a smiluješ se nad svým lidem. Nebudeš dbát na naše viny a svrhneš do mořských propastí všechny naše hříchy (Mich 7,18-19).

V kajícím zaměření během postní doby bychom neměli zůstat strnule v pohledu na vlastní slabost, ale měli bychom být naplněni hřejivou útěchou v myšlenkách na Toho, který má zálibu v milosrdenství a tím překonává veškerou naši ubohost. Měli bychom také sami v sobě rozvinout a pěstovat tuto zálibu. Kolika různými zálibami oplývá naše osoba, ale záliba v milosrdenství zůstává často zanedbanou Popelkou. Nesetrvávejme v hněvu vůči jakémukoliv člověku, odpouštějme pohotově, ochotně a velkoryse. Slunce ať nezapadá nad naším hněvem!

Obraz mořských propastí, do kterých Bůh shrne všechny naše hříchy, nás vede k radostné naději, odpoutává nás také od trýznivých výčitek svědomí, když věříme, že nám Bůh odpustil naši vinu.

„V čase modlitby, půstu a dobročinnosti lze rozjímat konkrétněji o těchto slovech proroka Izaiáše: „Není půstem, který chci spíše toto: rozvaž nespravedlivá pouta, uvolni uzly jha, utiskované propust' na svobodu, zlom každé jařmo! Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jako zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: „Zde jsem!“ Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem, Hospodin tě stále povede, v nedostatku ukojí tvou touhu, posílí tvé údy. Budeš jako zavlažovaná zahrada, jako živé zřídlo, jehož voda nevysychá“ (Iz 58,6-11).

V první části této Izaiášovy výzvy k pravému pokání jsme nabádání, abychom druhým uvolnili cestu ke svobodě. Nejde zdaleka jen o politickou svobodu občanů, za níž nesou odpovědnost státní činitelé. Každý žijeme ve vztazích ke konkrétním lidem v našem okolí. Dopřáváme jim svobodu? Nevývíváme na ně nevhodný tlak v podobě našich přehnaných požadavků? Nejsou obětí našich sobeckých přání a tužeb? Respektujeme jejich soukromí? Nejsou terčem naší nemístné zvědavosti?

Neobtěžujeme je zbytečnými a zdlouhavými řečmi? Pomáháme jim vymanit se z vnitřního vězení sobectví, sebestřednosti, samolibosti, předsudků a mylných názorů? Jsme jim nablízku v jejich bolestech, abychom je vysvobodili ze smutku a beznaděje? Pomáháme jim najít cestu z přemíry starostí a bezradnosti?

V druhé části nás Izaiáš varuje před arogantním postojem vůči bližnímu. Odsuzování, pomluvy, přezírání a lhostejnost se s milosrdenstvím neslučuje. Hlad je přítomný nejen v tělesné oblasti. Člověk lační především po lásce, po vlídném slovu a něžném pohledu.

Milosrdnému je dán příslib, že bude jako „zavlažovaná zahrada, jako živé zřídlo, jehož voda nevysychá“.

17. článek buly *Misericordiae Vultus* je ve svém závěru věnován zpovědní praxi v postní době:

„V diecézích ať se šíří iniciativa *24 hodin pro Pána*, která se koná v pátek a sobotu čtvrtého postního týdne. Mnozí lidé začínají přistupovat ke svátosti smíření a jsou mezi nimi četní mladí, kteří v této zkušenosti často nacházejí cestu zpět k Pánu, prožívají intenzivní chvíli modlitby a objevují znovu smysl svého života. Kládme zřetelně opět do středu svátost smíření, protože umožňuje hmatatelně se dotýkat milosrdenství. Pro každého penitenta tak bude zdrojem opravdového vnitřního pokoje.

Nikdy nepřestanu zdůrazňovat, aby zpovědníci byli opravdovým znamením Otcova milosrdenství. Zpovědníkem se nelze stát jen tak. Lze se jím stát především, když my sami jsme kajícími žádajícími o odpuštění jako první. Nezapomínejme, že být zpovědníky znamená podílet se na samotném Ježíšově poslání a být konkrétním znamením kontinuity božské lásky, která odpouští a zachraňuje. Každý z nás obdržel dar Ducha svatého na odpuštění hříchů, za něj jsme odpovědni. Nikdo z nás není pánem svátosti, nýbrž věrným služebníkem Božího odpuštění. Každý zpovědník má přijímat věřící jako otec z podobenství o marnotratném synovi. Vyšel synovi vstříc, třebaže promarnil jeho majetek. Zpovědníci jsou povoláni obejmout kajícího syna, který se vrací domů, a projevit radost z jeho návratu. Ať také neúnavně vycházejí vstříc druhému synovi, který zůstal venku a není schopen se radovat, a vysvětlí mu, že jeho přísný soud je nespravedlivý a vzhledem k bezmeznému Otcovu milosrdenství nemá smysl. Ať nekladou impertinentní otázky, ale jako otec z onoho podobenství přerušují připravenou promluvu ztraceného syna, a umějí v srdci každého penitenta zachytit prosbu o pomoc a odpuštění. Zpovědníci jsou zkrátka povoláni vždy, všude, v každé situaci a navzdory všemu být znamením primátu milosrdenství.“

Závěrečné pokyny jsou sice zaměřeny na samotné zpovědníky, je však užitečné, když si jich všimnou a budou s nimi počítat i ostatní věřící. Mohou tak bez zbytečných obav a s radostným očekáváním vcházet do zpovědnice a hlouběji chápat podstatu svátosti smíření v nekonečné síle Božího milosrdenství.

P.L.

Liturgický kalendář

únor 2016

2. úterý	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. středa	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5. pátek	Sv. Agáty, panny a mučednice
6. sobota	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
7. neděle	5. neděle v mezidobí
8. pondělí	Sv. Jeronýma Emilianiho Sv. Josefiny Bakhity, panny
10. středa	POPELEČNÍ STŘEDA
11. čtvrtek	Panny Marie Lurdské – Světový den nemocných
14. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
21. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
22. pondělí	Svátek Stolce svatého apoštola Petra
28. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou následovat v sobotu 6. a 20. února po mši sv. ve farním sále sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 12. února.

Křížová cesta

Během postní doby bude od 12. února pobožnost křížové cesty vždy v pátek v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana od 17.00hod.

Svátoť nemocných

Ve čtvrtek 11. února na Světový den nemocných připomínku Panny Marie Lurdské bude při mši sv. v 17.30 udělována svátoť nemocných v zimní kapli sv. Václava. Žadatelé o tuto svátoť se mohou přihlásit v sákristii.

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 27. 2. 2016 pod vedením převora Břevnovského kláštera P. Prokopa Petra Siostrzonka. Program obnovy bude jako obvykle začínat promluvou v 15.00 v zimní kapli sv. Václava, potom bude příležitost k svátoť smíření, od 17.00 hod. následuje pobožnost křížové cesty a vyvrcholení rekolekce bude při slavení eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

K SVATOPOSTNÍMU ROZJÍMÁNÍ

Královská cesta svatého kříže.

1. Mnohým lidem se zdá, že jsou tvrdá slova: Zapři sebe sám, vezmi svůj kříž a následuj Ježíše! (Mt 16,24).

Ale mnohem tvrdší bude jednou muset slyšet poslední slova: Odejďte ode mne, zlořečení, do věčného ohně!(Mt 25,41).

Kdo nyní o kříži rád slyší a podle toho si i počíná, nebude se pak strachovat rozsudku, že je věčně zavržen.

To znamená bude na nebi, když Pán přijde k soudu (Mt 24,30).

Pak předstoupí před Krista Soudce s velikou důvěrou všichni přátelé kříže, kteří se během života připodobnili Ukřižovanému (Řím 8, 29).

2. Co se tedy bojíš vzít na sebe kříž, když jenom cestou kříže se vchází do království?

V kříži je spása, v kříži život, v kříži ochrana proti nepřátelům.

V kříži je zdroj nebeské slasti, v kříži posila mysli, v kříži radost ducha.

V kříži je vrchol ctnosti, v kříži dokonalost svatosti.

Pro duši není jiné spásy ani naděje v život věčný než v kříži.

Vezmi tedy svůj kříž na sebe a následuj Ježíše; pak jsi na pravé cestě do života věčného (Mt 25,46).

Tomáš Kempenský: Následování Krista

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

1. Aby přibývaly příležitosti pro dialog a **setkávání mezi křesťanskou vírou a asijskými národy**.

2. Abychom **pečovali o stvořený svět**, který jsme dostali jako nezasloužený dar, a rozvíjeli jej a ochraňovali pro budoucí pokolení.

3. **At' nemocné, seniory a trpící přijímáme** v našich farnostech a společenstvích s úctou a láskou a umíme jim citlivě dát najevo svou vděčnost za jejich modlitby, oběti a životní moudrost.

GLOSA KE SLUŽBĚ VARHANÍKŮ

Naše katolické kostely bývají v drtivé většině opatřeny snad nejvznešenějším a vskutku královským hudebním nástrojem s nejšířší škálou zvukových možností, jimiž jsou beze sporu varhany.

Strahovský varhaník V. Roubal byl nedávno pozván panem prezidentem do Lán, aby tam v kostele Jména Ježíš zahrál Tokátu a fugu d-moll od J.S. Bacha. Když mu potom pan prezident děkoval, pronesl svůj komentář: „Hrajte, pane Roubal, stále hrajte! Tam, kde hrajete, nemůže ďábel“.

Svou velebnou hrou varhany nádherně oslavují Boha, pozvedají k Němu srdce přítomných věřících, a tak je člověk osvobozován od zlých sil a zakouší radost a pokoj v Boží blízkosti.

Varhaníci mají náročnou službu. Musí se vyrovnávat s technickým stavem svého nástroje, který nebývá vždy bez problému. Musí být se svým nástrojem natolik spojeni, že odpovídají na jeho momentální možnosti. Jejich ovládání se týká nejen doprovodu kostelních písní, ale také příležitostných meziher, improvizací, které mají mít svou vyváženost a míru v souladu s aktuální bohoslužbou. Doprovod nemá být ani rozvláčný, ani uspěchaný. Intenzita zvuku nesmí přehlušit zpěv lidu. Ještě na řadu dalších věcí musí každý varhaník pečlivě dbát. Záleží také na dobré spolupráci s celebrujícím knězem. Mají spolu domlouvat výběr mešních písní, připravit se na liturgické zvláštnosti některých bohoslužeb, které vybočují z běžného schématu. Varhaník by také měl uplatnit liturgické znalosti a svoji osobní zbožnost. Víra a prohlubování duchovního života jsou mocnou oporou pro jeho hru.

Velkou výhodou je pro varhaníka také zpěv, který může uplatnit během hraní. Jde tedy o náročnou službu, která vyžaduje důkladnou průpravu.

V naší farnosti máme dva zdatné varhaníky: pana Jana Plíška a paní Dr. Annu Vašíčkovou. Velice si ceníme jejich nasazení, jejich vzájemné spolupráce a přejeme jim hodně síly a radosti v této jejich službě Bohu i nám!

ZPRÁVY Z FARNOSTI

DVOJÍ DOMOV

Na pozvání herečky a scénaristky *Lucie Trmíkové*, naší farnice, se na experimentální scénu divadla v klubu Roxy vypravilo pod vedením P.Lohela 21.1.2016 „sedm statečných“. Představení podle textu katolicky orientovaného prozaika a esejisty *Jana Čepa* režíroval *Jan Nebeský*. Umělecký soubor tvořili 2 další herci *Alois Švehlík* a *David Prachař*, malíř *Igor Korpačewski* a hudebník *Martin Dohnal*. Jan Čep (31.12.1902 – 25.1.1974) je označován jako spisovatel a překladatel (5

světových jazyků), který byl silně ovlivněn katolickým intelektuálním prostředím u J. Florjana v Nové Říši, kde často pobýval a setkával se s řadou spisovatelů a myslitelů.. V únoru 1948 byl J. Čep vyloučen ze Syndikátu českých spisovatelů, v srpnu 1948 emigroval do Paříže, kde v r. 1974 zemřel a byl také pochován. Do rodné vlasti, kterou tolik miloval, se již nikdy nevrátil!. Teprve v r. 1991 vyšlo u nás posmrtně souborné vydání jeho spisů. Inscenace Dvojí domov plně vystihla Čepovo dvojí vidění světa, tak jak je často popisoval a popisuje i ve Dvojím domově, který vlastně i prakticky žil ve svém celoživotním exilu, s touhou po domově. Režisér, herci, scéna i hudební doprovod- vše se podřizuje základní Čepově myšlence a perfektně ji interpretuje!

Ze srdce děkujeme paní Lucii Nebeské-Trmíkové za pozvání na toto neobvyklé představení, gratulujeme jí i celému souboru k perfektnímu výkonu a věříme, že na nás nezapomene ani při svých dalších originálních pracích a počinech. A URČITĚ NÁS PŘIJDE VÍCI!

NAROZENÍ A KŘTINY

Dne 10.11.2015 přišla na svět Marie Barbora Klváčová. Ke křestnímu prameni v kostele Nejsvětější Trojice ji rodiče Jana a Jan přinesli v neděli 10.1.2016 na Svátek Křtu Páně. Celé rodině vyprošujeme hojnost Boží milosti!

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Letos nás bylo méně než jindy, ale i tak jsme vybrali přes 10.000Kč. Koledování zachránilo pět statečných králů, kteří v neděli po mši svatě vyrazili k Andělu. Byli to Vít Bobysud, Václav Dráb, Liduška Zborníková, a sestry Peterkovy – Saly a Tonička.

TÍMTO JIM DĚKUJI, A TAKÉ VŠEM DÁRCŮM, KTEŘÍ TAK PODPOŘILI PROJEKTY TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY.

V. Dráb

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 8.1.2016

Přítomni: P.Lohel, V. Bobysud, V. Dráb, V. Funda, S. Hojek, E. Horáková

- Za opravu západní stěny kostela sv. Jana Nep. bylo zapláceno dalších 50.000 Kč. Díky všem, kdo přispěli a pomáhají se splácením dluhu. Zbývá ještě dluh 150.000Kč. Na magistrát byla podána žádost o grant na doplatek opravy.
- V. Bobysud sdělil podrobnosti o kontrole plnění grantu z Ministerstva kultury. Proběhla bez závad, grant byl vyúčtován.
- WC u sv. Jana bylo opraveno, kompletní oprava bude provedena společně s rekonstrukcí vody v sakristii. Ta bude provedena až skončí životnost železné trubky, která přivádí vodu do sakristie.
 - Bylo diskutováno zavedení číselníku do kostela sv. Jana – v mezidobě se ozvala firma, čeká se na návštěvu v kostele.
- Byla opravena karma v sakristii kostela sv. Jana a revize plynových topidel. Totéž bude provedeno u Nejsvětější Trojice.
- Byly projednány organizační podrobnosti Tříkrálové sbírky v naší farnosti.

Zapsal Vít Bobysud

SVATÝ BEDŘICH – PAMÁTKA V ŘÁDU PREMONSTRÁTŮ 4. ÚNORA

Bedřich (pro rozlišení od ostatních světců stejného jména nazývaný též sv. Bedřich z Hallum nebo z Mariengarde, celým jménem v nizozemštině: Frederik Feikone) se narodil v Hallum ve Frísku (v severní části dnešního Nizozemska) začátkem dvanáctého století. Byl synem chudé vdovy, která ho v dětství posílala pást ovce. Během dlouhých hodin, které trávil sám na poli, nacházel Bedřich zálibu v modlitbách. Přitom poznal své povolání ke kněžství, ale jeho matka kvůli jejich chudobě váhala. Chlapcův zájem podchytil farář z místní farnosti, učil ho latinu a připravil ho pro kněžská studia. Potom Bedřich studoval svobodná umění (to byl název pro středověké všeobecné vzdělání) a Písmo svaté v Münsteru.

sv. Bedřich, vitráž v sakristii ve Sneeku v nizozemském Frísku

Bedřich uctíval obzvláště tři světce. Projevoval synovskou oddanost Blahoslavené Panně, prožíval duchovní společenství s Janem Evangelistou a uctíval sv. Cecílii – mučednici prvotních křesťanů, která hrdinsky přijala smrt jako záruku své čistoty. Po dokončení studia v Münsteru se stal učitelem a když dosáhl předepsaného věku byl vysvěcen na kněze. Stal se pomocníkem faráře v Hallum, později jeho nástupcem. ale neustále se cítil volán k řeholnímu způsobu života.

Bedřich si přál postavit lazaret a po smrti své matky žádal biskupa Godfreye z Utrechtu o povolení zřídit klášter kanovníků.

Proto odešel do premonstrátského opatství v Marienweerd, aby se jako novic naučil klášternímu životu. Pak putoval po městech a vesnicích, aby získal společníky. V r. 1163 postavil klášterní kostel zasvěcený Blahoslavené Matce a nazval ho Mariengarde – Mariina zahrada. Ze začátku zde byl klášter společný pro kněze i řádové sestry, ale sestry se brzy přestěhovaly do Bethlehemu (dnes Bartlehiem).

Nové založení bylo nakonec připojeno jako dceřinné ke klášteru v německém Steinfeldu. Opatství Mariengarde bylo známé věhlasnou církevní školou pro vzdělávání chlapců a mladých mužů. V době působení sv. Bedřicha vstoupil do kláštera další premonstrátský světec – sv. Siard, který se pak stal čtvrtým opatem tohoto kláštera.

Bedřich zůstal farářem v Hallum a byl i rektorem ženského kláštera. Tam začátkem března roku 1175 vážně onemocněl. Vrátil se do Hallum a celebrou poslední mši sv. k počtě Blahoslavené Panny těsně před svým úmrtím 3. března 1175. U jeho hrobu se stávalo mnoho zázraků a Mariengarde se stalo hojně navštěvovaným poutním místem.

Roku 1614 za kalvinistické vlády ve Frísku převezl opat Chamart ostatky sv. Bedřicha do opatství Bonne-Espérance v Belgii. Během Francouzské revoluce byly ostatky přeneseny do kostela ve Vellereille a v r. 1938 je opat Bouwens uložil v klášteře Leffe v Dinantu v Belgii. Klášter Mariengarde zanikl, na jeho místě stojí památník sv. Bedřicha.

Úctu k sv. Bedřichu schválil papež Benedikt XIII. v roce 1728. Jeho svátek byl přenesen ze dne jeho smrti, protože ten většinou už připadne do postní doby. Sv. Bedřich je zobrazován v opatském oděvu jak drží květiny, které připomínají krásu Mariengarde, a neustále bdí nad studenty vzdělávanými premonstráty.

Podle stránek www.premontre.org, www.premonstrati.cz aj.

MP

STOLEC/ KATEDRA / SV.PETRA

Církev si dne 22. 2. připomíná svátek Stolce sv.Petra, tedy první biskupské katedry Kristova náměstka, prvního mezi apoštoly a prvního římského biskupa a tedy také prvního papeže v dějinách. Biskupský stolec, katedra, je symbolem učitelského, kněžského a pastýřského poslání. Stolec označuje mimořádný úkol, který Ježíš Kristus svěřil Petrovi k zachování víry a evangelijního učení, aby jej strážil a předával křesťanskému společenství. Z tohoto stolce pak vede, coby učitel a pastýř, putování věřících ve víře, naději a lásce. Katedra je místo, ze kterého se přednáší nějaká nauka a je potvrzována příslušnou odbornou autoritou.Ta zaručuje odbornost a mravnost. Autoritou v oblasti víry je svědek. Sv. Petr se označuje jako SVĚDEK KRISTOVA UMUČENÍ. Ježíš mu po svém zmrtvýchvstání dává zvláštní pravomoc nad věřícími " Pas mé ovce" / J 21,16/. Mezi apoštoly jediný Petr si zasloužil zastupovat celou církev. Ježíš jako hlava a zakladatel své církve pro ni ustanovil z právního pohledu směrodatné vedení a víme, že jednal z rozhodnutí Otce " A já ti říkám: Ty jsi Petr-Skála a na té skále zbuduji svou církev..... Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno i v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i v nebi." /Mt16,18/.Toto místo nám ukazuje Petrův úřad s všeobecnou mocí rozhodovat. To, že církev svěřená Petrovi, a na něm vybudována jako na pevné skále, nezanikne, znamená pokračování Petrova úřadu i po jeho smrti. Trvání církve, předpověděné v evangeliích/ Mt 16,18/ však platí. Její vedení je vázáno vždy na stále nově nastupující pastýře všech.

Sv. Petr začal svou službu pastýře v Jeruzalémě, kde vystupuje po Letnicích jako představený církve. Poté se Petrovým stolcem stala v letech 35-42 Antiochie, město ležící na řece Orontu v Sýrii, třetí metropole po Římu a Alexandrii. Boží prozřetelností se pak stal od r. 42-67 sídelním biskupským místem ŘÍM.....

Nejstarší zmínky o oslavě dne, kdy podle tradice apoštol Petr usedl na biskupský stolec v Římě, jsou v Depositio Martyrum r.354.Slavnost probíhala 18.1.v Priscilliných katakombách, o kterých starobylé doklady mluví jako o místě, kde " sv.Petr seděl nejprve". Zde se ve starověku uctívala katedra, tedy starobylý dřevěný stolec, na kterém římský biskup uděloval novokřtěncům sv. biřmování. Katedra se však nedochovala a byla zničena při nájezdu barbarů v 5.stol. Druhým datem, spojovaným s Petrovým biskupským úřadem, je 22.2. Dle historiků odkazuje k posvěcení křesťanského bohoslužebného prostoru v městě Římě, neboť Priscilliny katakomby byly od tehdejšího města vzdálené. Římská církev svátek katedry sv. Petra slavila v bazilice nad apoštolovým hrobem, tedy v místě dnešní vatikánské baziliky.I zde byla uchovávána a uctívána katedra, používaná sv. Petrem při křestních a biřmovacích obřadech. Od 17.stol. byla na přání papeže Alexandra VII. umístěna v závěru baziliky. V bronzové schráně, podpírané sochami učitelů církve, tvoří součást oltáře a je dílem Berniniho. Později v 9.stol. byl svátek Stolce sv. Petra spojován s Petrovým úřadem biskupa v Antiochii. Papež Pavel IV. rozšířil v r. 1558 svátek na celou církev. Po liturgické reformě II.vatikánského koncilu bylo lednové datum 18.1. z kalendáře vyškrtnuto a svátkem, připomínajícím základy papežství, se stal 22.únor.

Moc svazovat a rozvazovat patří též sboru apoštolů, spojenému se svou hlavou, sv. Petrem. Tento pastýřský úřad Petra i ostatních apoštolů tvoří jeden ze základů Církve, pokračují v něm biskupové pod papežským prvenstvím. Papež, římský biskup a nástupce sv. Petra, je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty biskupů i celého množství věřících. (Katechismus katol.církve čl. 880-82).

Všemohoucí Bože, tys založil svou církev na pevné skále Petrova vyznání; chraň ji a nedopusť, aby se zmítala uprostřed bouří a zmatků...

M.Val.

Pramen:Jan Chlumský: Životopisy svatých, frantiskani.sk, sv.Jakub.cz, radiovaticana.cz, udalosti.signal.cz

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

20. část

Zikmund Albík z Uničova (pravděpodobně 1358 Uničov - 23. července 1427 Prešpurk) byl v pořadí šestým pražským arcibiskupem. Jak již napovídá jeho jméno, pocházel z Uničova z rodiny moravských Němců. O jeho mládí toho mnoho nevíme, jako ostatně u většiny středověkých osobností. Bezpečně však víme, že vystudoval medicínu na pražské Karlově univerzitě. Po ukončení studií v Praze odchází

studovat do Padovy, kde roku 1404 získává titul doktora práv. Ještě předtím se v roce 1399 stává osobním lékařem krále Václava IV. Dle kronik vyléčil krále z choroby, o které si ostatní mysleli, že bude pro něj smrtelná. Král však léčení přežil a zahrnul Albíka rozličnými dary. Na přímluvu Václava IV. se stává Albík v roce 1411 v pořadí již šestým pražským arcibiskupem. Hned v roce 1412 se však svého titulu vzdává. Pravděpodobně nechtěl zasahovat do stále prudších rozepří mezi Husem a univerzitními mistry. Úřad pražského arcibiskupa vyměnil za hodnost probošta vyšehradského, jež byla tradičně spojena s úřadem nejvyššího kancléře království českého a pro jeho osobu s titulem arcibiskupa caesarejského. Po odstoupení z arcibiskupského stolce se dále věnoval medicíně a učitelskému působení na univerzitě, jejímž byl kancléřem. Po smrti Václava IV. se pravděpodobně stal osobním lékařem jeho bratra krále Zikmunda Lucemburského. Ten jej za jeho zásluhy povýšil do šlechtického stavu. Během husitských válek musel Albík uprchnout ze země. Na univerzitě se snažil přispět k zvýšení odborné úrovně medicíny, i její společenské prestiže a zdůrazňoval studium fyziologie. Lékařství tehdy nebylo počítáno mezi takzvané artes – umění. Předpokladem ke studiu medicíny byla v té době nutná důkladná znalost některých prací Aristotelových, Alberta Velikého a dalších filozofů. Naopak: „některé koncepty formulované lékaři nebo jimi získané jednotlivé informace se stávaly součástí filozofických argumentací a někteří lékaři, v Praze například Albík z Uničova, je pokládali za relevantní i pro právníky a teology“ (Dějiny UK I, 1995). Jako přední představitel medicíny a současně znalec filozofie, byl Albík z Uničova povolán i za člena smírčí komise pro řešení sporu mezi Janem Husem (a jeho přívrženci) a univerzitními odpůrci. Z jeho literární pozůstalosti jsou nejvýznamnější spisy *Compendium medicinae* a „populárněji“ koncipované *Regimen sanitatis seu Vetularius* - Pravidla pro zachování zdraví.

Působení arcibiskupa Albíka z Uničova můžeme hodnotit velmi obtížně. Za svého jednorozhodného působení na arcibiskupském stolci toho mnoho udělat nemohl. Na druhou stranu nemáme o něm žádné negativní ohlasy v tehdejších kronikách a pramenech.

Zdroje: wikipedia.org, e-stredovek.cz

J. Vaš.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně